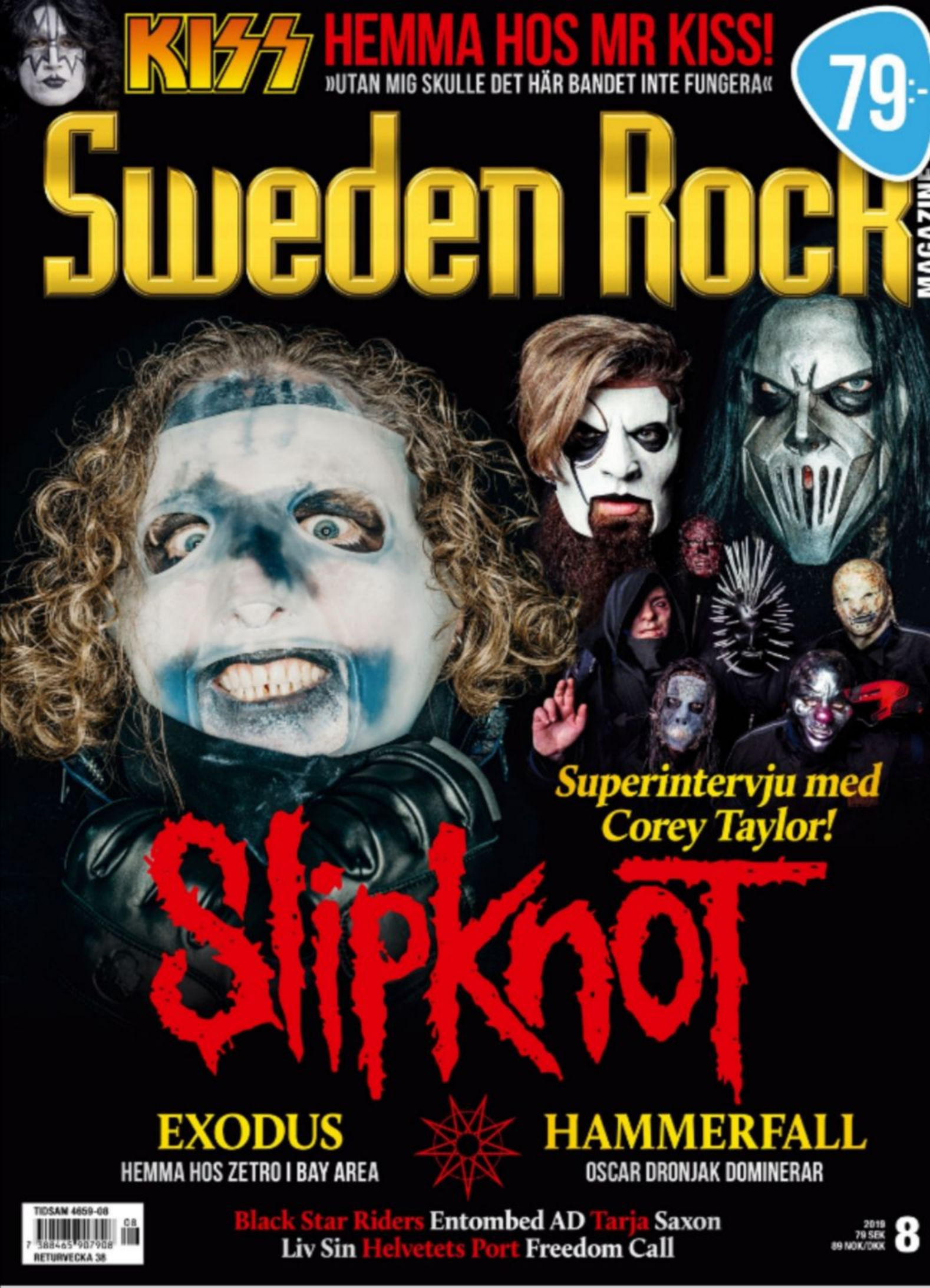




KISS

HEMMA HOS MR KISS!

»UTAN MIG SKULLE DET HÄR BANDET INTE FUNGERA«

79:-

Sweden Rock

**Superintervju med
Corey Taylor!**

Slipknot

EXODUS

HEMMA HOS ZETRO I BAY AREA



HAMMERFALL

OSCAR DRONJAK DOMINERAR

Black Star Riders Entombed AD Tarja Saxon
Liv Sin Helvetets Port Freedom Call

TIDSAM 4659-08



7 368465 907908

RETURVECKA 38

CB

2019
79 SEK
89 NOK/DKK

8

En närbild på Tommy Thayers skrivbord med en Spaceman-docka, bilnycklar till «The Beast», en fin klocka och en bling bling-kaffemugg som man kan köpa på Kiss sajt för i runda slängar 4 000 kronor.



BLACK 'N BLUE DIAMOND

AV MARTIN CARLSSON FOTO LINDA ÅKERBERG

I den andra delen av SRM:s världsexklusiva besök hemma hos **Tommy Thayer** berättar han hela historien om hur han gick från att vara gitarrist i Black 'N Blue till att bli en del av den fantasivärld som vi känner som **Kiss**.

Jag och fotograf Linda Åkerberg har varit hemma hos Tommy Thayer i några timmar. Det är första gången som Kiss gitarrist har släppt in en tidning i sin drömkåk som ligger i det bedärande vackra kändisområdet Lake Sherwood, sisådär sex mil nordväst om Sunset Strip.

– Det som jag verkligen uppskattar med ett reportage som detta är att folk får lära känna mig, säger Tommy när vi sitter i köket. Jag tror inte att folk i allmänhet vet så mycket om mig. När jag kom med i Kiss var det mer som att jag följde ett manus, men nu har jag varit med i bandet i 17 år och känner att jag kan berätta mer om mig själv.

I förra numret visade Tommy upp stora delar av sitt 417 kvadratmeter stora hem, som han och hans dåvarande fru köpte 2008. Han pratade ingående om uppväxten i en förort till Portland, Oregon på 60- och 70-talet och om sitt tidiga musicerande som saxofonist i skolans marschorkester och sedermera gitarrist i lokala band. Enträget slit med Black 'N Blue tog honom och gruppen till Hollywood i januari 1983. I augusti 1984 släpptes deras kultiga debutalbum »Black 'N Blue» och nästan på dagen ett år senare kom den gläntigare uppföljaren »Without love».

Där plockar vi upp historien om Tommy Thayers liv och karriär.





Black 'N Blue 1985: gitarristen Tommy Thayer, gitarristen Jeff Warner, sångaren Jaime St James, trummisen Pete Holmes och basisten Patrick Young.

– Hösten 1984 fick jag ett samtal från vår manager Warren Entner. »Hej, jag har fantastiska nyheter. Black 'N Blue ska åka ut på turné som förband till Kiss.« Jag kunde inte tro mina öron och var på vippen att tappa luren. Jag hade ju växt upp som ett gigantiskt Kiss-fan, så tanken på att få öppna för Kiss var helt övervuldande. Här kan man snacka om en dröm som blev sann.

Tommy hade som hastigast träffat Kiss på en meet and greet när turnén för »Animalize« i februari 1985 nådde Long Beach för två konserter. Turnén för uppföljaren »Asylum«, med Black 'N Blue som förband, inleddes i Little Rock, Arkansas den 29 november 1985.

– Den dagen träffade jag Kiss för första gången på riktigt, säger Tommy. Under turnén lärde jag känna gitarristen Bruce Kulick och trummisen Eric Carr men framför allt Gene Simmons, som var mer öppen och inbjudande medan Paul å sin sida var lite mer reserverad. På eftermiddagarna brukade Gene och jag snacka skit och jag kollade på deras soundcheck. »Wow, jag får snacka med Gene Simmons! Gud vad häftigt!« brukade jag tänka.

Tog du tillfället i akt och var framme för att försöka få in en fot i dörren?

– Inte till en början. Jag är ingen påstridig människa, utan låter saker och ting ske

naturligt. Jag ville inte framstå som en opportunist, även om jag givetvis var intresserad av dessa killar som jag varit ett fan av sedan julen 1974. Den sista spelningen som Black 'N Blue var med på ägde rum på nyårsafton 1985, men Kiss fortsatte att turnera med W.A.S.P. Av någon anledning fick W.A.S.P. inte uppträda i arenan i Las Vegas, så i februari 1986 fick vi

ett samtal om att öppna bara den spelningen. Vi hade då börjat skriva låtar och gjort demos till vårt tredje album men visste inte vem som skulle producera. Vårt andra album »Without love« var grymt bra producerat av Bruce Fairbairn och hans ljudtekniker Bob Rock uppe i Vancouver, men det var lite för poppigt. »Vi borde återvända till Black 'N Blues mer oborstade rötter«, tänkte vi.

Det är intressant, för om man inte var ett thrashband handlade hårdrocken 1986 om att bli ännu mjukare och glättigare.

– Exakt, att åka kana rakt ner i Bon Jovi-facket. Vårt skivbolag Geffen hade drivit oss hårt i den riktningen med »Without love«. Det var idiotiskt, men när man har fått sitt livs chans vet man inte hur man ska hantera situationen och man försöker blika folk. »Kanske vore Gene Simmons en cool producent till nästa album?« tänkte vi inför resan till Las Vegas. Han hade började producera en del band så när vi var i Las Vegas frågade vi om han var intresserad. »Ja, kanske.« »Vill du höra våra nya demos?« »Visst, men jag har en stor käft så ni kommer att få veta vad jag verkligen tycker.« Vi åkte upp till Genes enorma svit på Caesars Palace och bara häpnade: »Wow, det är Genes svit!« Folk sprang in och ut ur sviten och Gene sa så här till någon som jobbade för honom: »Jag behöver 10 000 dollar för jag vill gå ner och spela.



Black 'N Blue var förband på de 23 första konserterna på Kiss »Asylum«-turné i november-december 1985.

Kan du fixa 10 000 dollar i kontanter? Vi stod där med uppspärade ögonen och bara »wow!». Sedan spelade vi upp våra demos på en liten bandare och han sa: »Det här är bra grejer. Jag vill göra det.»

Gene blev inte bara producent på Black 'N Blues tredje album »Nasty nasty», utan var även med och skrev de tre inledande låtarna.

– Gene gick verkligen in för det. Han var på turné med Kiss, men under lediga dagar flög han väldigt ofta till Los Angeles bara för att repa och göra förproduktion med oss. Nästa dag flög han sedan tillbaka till Kiss konsert. Jag kommer aldrig att glömma hur grymt imponerade vi var av hans arbetsiver och hängivenhet.

Vilken var den första låt som du och Gene skrev tillsammans?

– Hmm, det kan ha varit »Nasty nasty». Han arrangerade den låten och snodde riffet i mitten från en låt på Kiss album »(Music from) The elder» (låten »Only you»). Jag bidrog med ett annat riff som Gene senare snodde till låten »Domino» på Kiss album »Revenge» (1992). Han erkänner till och med att han snodde det.

»Nasty nasty» spelades in i olika Hollywood-studier. Black 'N Blues sångare Jaime St James lyckades till och med locka dit Kiss förne trummis Peter Criss för att lägga sång på låten »Best in the west». 1986 blev »Nasty nasty» gruppens tredje raka augustisläpp. Sedan följde turnéer med Saxon, Yngwie Malmsteen's Rising Force och Queensrÿche. Därefter bestämde de sig för att ta ordentligt med tid på sig och skapa ett perfekt fjärde album.

Teamet var intakt på »In heat» (1988), med Gene som producent och medkompositör till fyra låtar. Han hade nu dessutom blivit Black 'N Blues manager. Inspelningsplatsen

»I'll be there for you» skrevs och producerades av Jonathan Cain från Journey. Den skulle egentligen vara med i en film, men plötsligt gjorde Geffen en rockad och la den på albumet. Det är en bra låt som blev albumets singel, men den passade inte alls in. Och där har vi Black 'N Blues problem från det allra första till det fjärde albumet: förvirring. »Vilken stil har det här bandet och vad är deras grej egentligen?» Det verkade som att vi flaxade runt för mycket, att vi inte var genuina. Gene la ner mycket tid och energi på oss, men det var frustrerande för Black 'N Blue lyfte aldrig.

Black 'N Blue öppnade återigen för Yngwie Malmsteen's Rising Force och även för Lita Ford, men inte långt efter att »In heat» hade släppts drog Geffen till sist ur proppen.

– All heder åt Geffen som otroligt nog höll fast vid oss och lät oss släppa fyra album. Detta trots att vi aldrig slog igenom på riktigt och bara sålde ett par hundratusen album medan andra band fick guld- och platina-skivor.

Gene rekommenderade ett namnbyte och föreslog Wet Engine men i stället splittrades bandet 1989.

– Jag tyckte att de andra medlemmarna hade fått en kass inställning. Det kändes som att de inte längre brydde sig, inte arbetade tillräckligt hårt och inte var villiga att kämpa sig igenom motgångarna. Jag slutade för jag tänkte att livet kanske hade något annat att erbjuda mig.

Livet hade mer att erbjuda Tommy Thayer. De senaste åren hade han kommit Gene Simmons allt närmare och 1987 var han ibland med i studion när Kiss spelade in »Crazy nights». Deras låtsamarbeten i Black 'N Blue ledde till att Gene och Tommy tillsammans skrev »Betrayed» och »The street giveth and the street giveth away» till Kiss

– Eric Carr var med i studion när albumet mixades. Han hängde alltid med huvudet, förmodligen för att han inte fick säga till om så mycket som han ville. Kiss har alltid varit Genes och Pauls band och de bestämmer, så är det bara, men av någon anledning hade jag både Genes och Pauls öra. Inför »Hot in the shade» hade jag spelat in många demos med Gene och jag var den gitarrist som han vände sig till så fort han ville skriva eller spela in någonting. Det är intressant, för man kan tro att det borde ha varit Bruce Kulick men det var alltså jag. När de mixade »Hot in the shade» kom jag med åsikter och de tog faktiskt hänsyn till dem. Eric Carr fick inte alls samma bemötande, vilket gjorde honom besviken. En dag mixade de en låt och jag sa: »Jag kan inte höra virveltrumman och basrumman, så de måste höjas.» Eftersom Gene och Paul spelar bas respektive gitarr kommer de så klart alltid att vilja ha dessa instrument högt i mixen. Men efter min kommentar höjde de faktiskt trummorna i mixen. Efteråt stod jag och Eric Carr ute i hallen och han sa: »Tommy, jag vill bara att du ska veta hur mycket jag uppskattar att du stod upp för mig där inne.» Det har jag alltid sett som ett rörande ögonblick, för han var en så snäll kille som så ofta var frustrerad.

Direkt efter Black 'N Blue satte Tommy Thayer American Man tillsammans med en bekant från Portland, basisten och sångaren Todd Jensen (Hardline, David Lee Roth, Alice Cooper), gitarristen Brian Jennings och trumminen Xavier Muriel, som senare var med i Buckcherry. Trots att Kerrang i en konsertrecension i april 1990 höjde deras hopkok av Skid Row, Kiss och Black 'N Blue till skyarna hann American Man bara spela in någon demo innan bandet dog.

»Jag kommer aldrig att glömma hur grymt imponerade vi i Black 'N Blue var av Genes arbetsiver och hängivenhet som producent«

var Rumbo Records i San Fernando Valley, mest känd för att Guns N' Roses producent Mike Clink i januari 1987 tvingade dit Guns N' Roses för att de skulle komma bort från dekadensen i Hollywood och få ur sig »Appetite for destruction».

– Vi hamnade där på grund av Gene. Kiss hade spelat in »Crazy nights» (1987) där och gjorde senare även delar av »Revenge» där.

»In heat» blev en klassisk kamp mellan det lilla bandet och det stora skivbolaget.

– Det slutade med att vi till sist spelade in en låt till, som Gene dock inte producerade.

nästa album »Hot in the shade», som släpptes i oktober 1989.

Har du frågat Gene vad det var han såg i dig som fick honom att vilja arbeta med dig?

– Nej, men jag har hört honom säga varför. Dels är jag en kapabel gitarrist och låtskrivarpartner, dels har jag en särskild arbetsmoral och är villig att göra vad som än krävs för att få jobbet gjort.

Under inspelningen av »Hot in the shade» i Cherokee Studios gick det upp för Tommy hur speciellt förhållande han faktiskt hade fått till Kiss ledarpar.

– Då fick jag ett samtal från en vän, producenten Pat Regan. Han hade varit med och skrivit »Suspicious» och »Sight for sore eyes» på Black 'N Blues sista album och var ljudtekniker på Kiss »Hot in the shade». Pat hade fått ett produktionsavtal med Warner-etiketten Reprise för sångerskan Teresa Straley och ville att jag skulle spela gitarr på Harlows självbetitlade album. Det släpptes 1990 men då var det tufft för hårdrocksbänd och ingenting hände. Teresa saknade scenerfarenhet men hade en grym studioröst och i dag hör man att albumet fortfarande håller.



Samma år fick Tommy ännu ett fint uppdrag av Gene Simmons. Doro Pesch hade kontaktat sin barndoms-idol från Kiss och ville att han skulle producera albumet »Doro«, som kom att släppas i september 1990.

– Gene var dock upptagen med att turnera för »Hot in the shade« och blev exekutiv producent, så han gav mig de facto rollen som producent. Jag står listad som medproducent men i verkligheten var det jag som var i studion 80 procent av tiden.

Tommy, Gene och Black 'N Blues sångare Jaime St James skrev tillsammans albumets tredje låt »Rock on«.

– Med undantag för några solon la jag även alla gitarrer på albumet och plockade in olika trummisar och basister. Doro sjöng riktigt bra på albumet, som jag tycker blev ett av hennes starkaste.

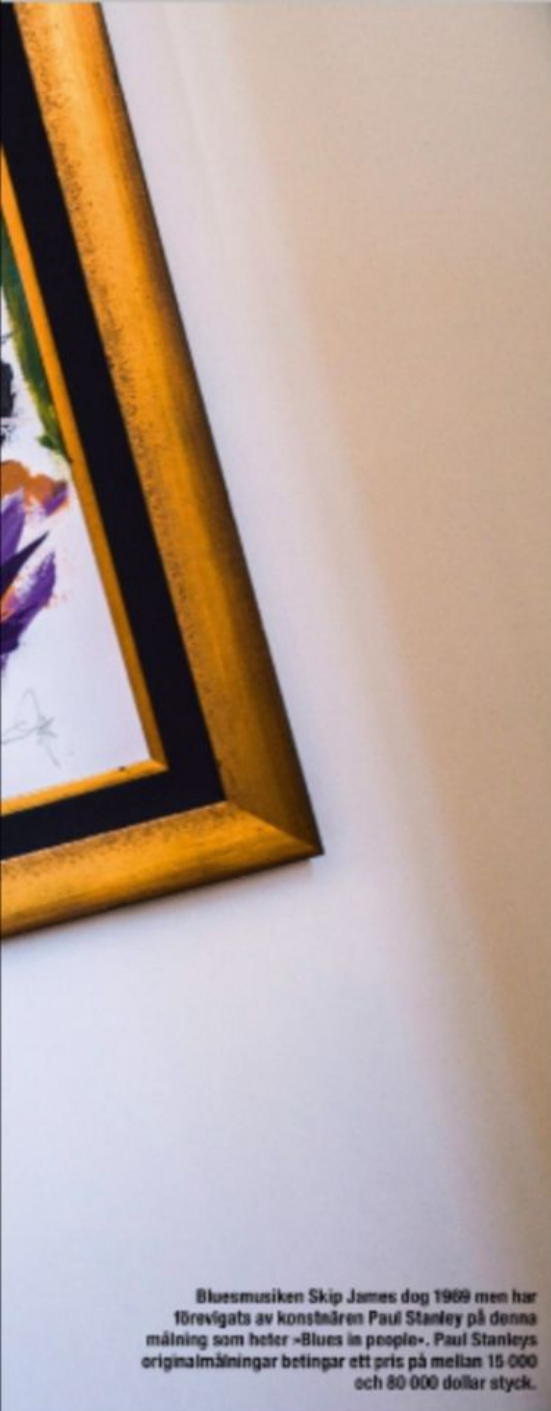
Tommy fortsatte att finnas i kretsen kring Kiss och la bakgrundssång på »Revenge«. Samma år, 1992, uppträdde hans Kiss-hyllningsband Cold Gin på Paul Stanleys 40-årsfest och Tommy spelade givetvis rollen som Ace Frehley. Varken Black 'N Blue eller låtskrivarbidragen till Kiss hade dock satt guldkant på hans tillvaro.

– Jag tjänade knappt något och tog vilka skitjobb som helst bara för att klara livhanken. Jag jobbade på byggen eller städade lägenheter medan jag spelade med olika band.

Ett av dessa var det rock'n'roll-punkiga hårdrocksbandet Shake The Faith. Deras enda album, »America the violent«, släpptes enbart i Japan 1994 och när de bytte namn till No. 9 hade Tommy för länge sedan dragit vidare. Shake The Faiths mest minnesvärda bidrag till musikhistorien är skivomslaget,

som är en riktig »Fear and loathing in Las Vegas«-historia.

– Av någon anledning lyckades jag få tag på den berömda journalisten Hunter S Thompson, säger Tommy. Det visar att jag är beredd att lägga manken till om jag verkligen vill ha något och jag är inte rädd för att ringa ett samtal. Jag förstod att han gillade det som jag beskrev, för det var ganska radikalt. Det var inte så att vi i Shake The Faith var emot USA men albumet beskrev våldet i Amerika. Det slutade med att Hunter S Thompson gjorde omslaget, vilket var helt bisarrt för den mannen var helt från vettet. Vi spikade fast en långhårig polare på ett kors så att han liknade Jesus och hängde en skylt runt hans hals där det stod »America the violent«. Sedan plåtade vi honom, förstörde bilden och skickade den till Hunter S Thompson. Han tog fram sitt hagelgevär och sköt sönder



Bluesmusiken Skip James dog 1969 men har förevigats av konstnären Paul Stanley på denna målning som heter »Blues in people». Paul Stanleys originalmålningar betingar ett pris på mellan 15 000 och 80 000 dollar styck.

fotot. Sedan stänkte han färg på det och gjorde en massa galna grejer med det.

Äger du originalomslaget?

– Japp. Han gjorde två gigantiska tavlor och jag kan sätta en slant på att de i dag är värda en hel del. Hunter S Thompson tog ju senare livet av sig.

Bluesmusikern Robert Johnson är avbildad på en tavla som heter »Crossroads». Den har målats av Paul Stanley och hänger på Jimmy Pages lantställe. Bluesmusikern Skip James är avbildad på en tavla som heter »Blues in people». Den har målats av Paul Stanley och hänger en väning upp utanför ett gästrum här i Tommy Thayers hus.

– En dag dök Paul plöesligt upp här. »Vad är på gång?» undrade jag förvånad. »Jag kom bara förbi för att jag vill ge dig en av mina

tavlor», sa han. Det var en väldigt fin gest. En annan gång var Paul snäll nog att skicka en fin tavla till min pappa. Du vet, ibland är Paul och Gene faktiskt ganska coola snubbar, haha! De har ett rykte om sig, »åh, de där killarna är rövhål», men i mitt fall har de alltid varit väldigt uppmuntrande och generösa.

Genom att överlämna tavlan skulle man kunna säga att Paul Stanley, som började måla mer seriöst kring millennieskiftet, slöt en cirkel. Han och Tommy har en målarhistoria som sträcker sig tillbaka till 1994, året då gitarristen på allvar blev en del av Kiss organisation.

– En dag fick jag ett samtal från Paul, som jag egentligen inte kände alls lika bra som Gene. »Hej Tommy, vi har lite jobb åt dig om du vill ha något att göra.» »Fuck yeah!» svarade jag. Innan jag visste ordet av var jag hemma hos Paul. Han höll på att måla sitt

alls stora utgifter och hyrde en liten lägenhet i Hollywood. Jag var bara lycklig över att ha ett jobb. Även om det var en halvtids-tjänst arbetade jag dock mer än 40 timmar i veckan. Jag fakturerade dem, de betalade mig och jag tänkte: »Jag arbetar åt Kiss, vad mer i livet kan man önska sig?» Under fyra månader åkte jag dagligen hem till Paul och gick igenom diabilder till »Kisstory». Kan det bli bättre än det? Mitt första jobb åt Kiss var alltså som bildredaktör för boken. Allt hade förvarats på något gammalt lager i New York och var dammigt, smutsigt och i dåligt skick. Jag städade upp i röran samtidigt som jag valde bilder till »Kisstory». Jag satt där och bläddrade och häpnade: »Fuck, den här bilden kommer från 'Alive'!»

Väldigt mycket har offentliggjorts. Finns det mer material i arkivet?

– Absolut. Det finns mycket bilder och videomaterial som absolut kan komma att

»Hunter S Thompson gjorde omslaget, vilket var helt bisarrt för den mannen var helt från vettet«

hus och... Du vet, man kan läsa artiklar där det står att »de tvingade honom att måla deras hus» eller något.

Det står mycket sådant på nätet.

– Ja. »De tvingade honom att rensa deras takrännor», är en annan grej. Jag målade faktiskt Pauls nyinköpta hus, men det var inte så att han tvingade mig att måla hans hus. Det enda jag tänkte var: »Du betalar mig för att måla ditt hus? Fuck yeah! Det är Paul Stanleys hus, så jag får umgås med Paul Stanley!» Jag höll som häst på att lära känna honom och minns att han någon av de första dagarna sa: »Tommy, är du hungrig?» »Javisst!» »Jag gör lunch till dig.» Jag tänkte: »Jag kan fan inte fatta detta. Jag sitter i Paul Stanleys kök och han gör en kalkonbrogare åt mig till lunch just nu!» Sedan målade han, jag och ett par andra killar huset. Alltså inte utsidan av huset utan insidan. Det var kul. Sedan sa han: »När vi är klara med att måla huset är det en annan grej som jag vill att du ska göra och det är faktiskt en Kiss-grej. Vi håller på med en coffee table-bok som heter 'Kisstory'. Vi har alla dessa enorma kartonger fulla med pärmar med diabilder som sträcker sig 20-30 år tillbaka i tiden. Vi behöver någon som kan gå igenom alla diabilder, identifiera vilket år de är tagna och kategorisera dem.» »Det kan jag göra dag ut och dag in», sa jag glatt.

Vad gav Paul och Gene dig i lön?

– Jag jobbade halvtid men fick betalt per timme. Jag fick kanske tio dollar i timmen men det var fantastiskt, haha! Jag hade inte

släppas. Jag såg till att hela arkivet blev rejält uppstyrt så nu är rubb och stubb digitaliserat och originalen förvaras i en klimatkontrollerad anläggning. När vi var i Europa 2010 filmade de till Genes realityserie »Gene Simmons family jewels». Det spelade ingen roll vad vi gjorde eller var vi var, utan de filmade oss på hotellet, på klubbbar, på väg till konserterna, backstage och så vidare. En del av detta material användes i tv-serien, men regissören Adam Freeman gav mig alla inspelningar så vi gjorde en egen minidokumentär om Europaturnén, som blev riktigt häftig. Den är 30-40 minuter lång och helt färdigställd, men vi har aldrig gjort något



Tommy Thayer fick Hunter S Thompson, som Johnny Depp spelade i »Fear and Loathing in Las Vegas», att göra omslaget till Shake the Faiths enda album. Thompson tog livet av sig 2005. Depp betalade för begravningen.

med den. Någon gång lär den släppas. Vi har även klippt om några konserter och mixat om ljudet och de kommer att vara med på nästa släpp i videoserien »Kissology«. Jag tror däremot inte att det finns massor med outgiven musik kvar i arkiven nu när både »The box set« (2001) och Genes »The vault« (2018) har släppts.

Den 440 sidor tjocka coffee table-boken »Kisstory« skickades ut i mars 1995. Kiss var nöjda och Tommy fick fortsatt förtroende.

– När jag blev timanställd på halvtid såg jag till att alltid komma före utsatt tid och jobba över. Jag var professionell, arbetade hårt och uppvisade en »kan göra vad som helst«-attityd. Dessutom är jag en smart kille och jag tror att de värdesatte alla dessa egenskaper.

Under 1995 fick Tommy allt större ansvar. Han hjälpte till att organisera och hålla i Kiss Konvention-turnén då bandet mötte fansen i en mer intim inramning och även gjorde ett halvkoncertiskt liveframträdande. I Burbank gjorde Peter Criss ett oväntat gästframträdande och sjöng »Hard luck woman« och »Nothin' to lose«. Vid det här laget hade MTV fått upp ögonen och ville göra en tv-special, men det slutade i stället med en helakustisk »MTV unplugged«. Både Peter Criss och Ace Frehley gästade och för första gången sedan 1979 samlades de ursprungliga medlemmarna i en konsertmiljö. Det

till hotellet Sunset Marquee där bandet hade satt på sig sin makeup och nu skulle ta bort den. Hollywood var knöckfullt med alla dessa människor som gick mitt på Sunset Boulevard, eftersom det var en halloween-parad. Trafiken stannade helt tvärt. De hade stängt av alla gator och vi var fortfarande cirka fem minuter från hotellet. »Vad fan, hur lång tid ska detta ta?« sa vi. Till slut tog Paul till orda: »Vet ni vad? Åt helvete med det här, vi går resten av vägen!« Sann historia. Det var alltså halloween och Kiss bara gick längs Sunset Boulevard bland alla dessa människor. Folk tittade och utbrast: »Wow, ni killar ser verkligen ut som Kiss! Bra jobbat! Era kostymer ser jättebra ut.« Haha! Och jag gick bredvid och filmade allt.

När detta hände hade Tommy egentligen redan fått andra uppgifter än att vara »videokillen«. Och då menar jag inte att han var spökgitarist på merparten av låtarna på albumet »Psycho circus«, som släpptes i september 1998.

– På riktigt stora turnéer finns det en turnéledare, en assisterande turnéledare och en produktionsledare. Någon gång våren 1997 tvingades Kiss assisterande turnéledare helt plötsligt sluta, eftersom hans fru hade hälsoproblem. Jag minns att jag klev in i en hotelllobby och så stod Paul där och sa: »Nu är det du som bestämmer!« Han sa det på ett ganska roligt sätt och la till något i stil med: »Hoppas att du inte har tagit dig vatten över huvudet nu!« »Aaaah, helvete!«

Hur klarade du av det jobbet?

– Ärligt talat var det ett svårt jobb. Jag tog en del skit. Jag har egentligen inte pratat om det här tidigare, men Gene och Paul kan vara hårda mot den som har det jobbet. De är verkligen stränga uppdragsgivare och förväntar sig perfektion. Om de ser en liten svaghet eller ser att något går fel är de båda typen som rackar ner på det och hakar upp sig på det. Vilket ibland inte är rättvist, men du vet, folk är folk och beter sig på sitt sätt. Som om inte det var nog hade vi hela Ace och Peter-dynamiken också, vilket verkligen var en helt galen situation. Visst fick jag en massa skit, för jag var inte perfekt. Jag var inte särskilt erfaren. Efter ett tag blev jag väldigt bra på det, men i början gjorde jag några misstag och jävlar vad de gav mig allt vad jag tålde. Det var brutalt, du vet. Men jag ser tillbaka på den upplevelsen och tänker att det faktiskt var en bra erfarenhet. Det var bra träning och disciplinerande att befinna sig i en så besvärlig situation under några år. Det tuffar till en och jag växte definitivt till mig rejält på grund av det jobbet.

Men det tycks inte ha lämnat avtryck i din personlighet.

– Ehm...

För du framstår inte som en skitstöv.

– Nej, men jag minns dock att jag började bli lite mer av en skitstöv på den tiden. Haha! Jag har alltid varit en snäll kille, men en incident från den tiden har etsat sig fast i minnet. Jag hade semester och åkte

»Även om man får något av en kukhuvudsattityd måste man se till att folk i princip blir rädda«

var bara en tidsfråga innan gitarristen Bruce Kulick och trummisen Eric Singer skulle få bereda plats för original-Kiss återkomst.

Tommy fick nu ett uppdrag som har blivit vida omtalat. Innan de riktiga bandrepetitionerna började lärde han under någon månad Ace och Peter hur de skulle spela Kiss klassiska låtar. Enligt Tommy tog Ace detta besynnerliga upplägg med jämnmood medan Peter ofta slog bakut. När turnén »Alive/Worldwide '96/97« så inleddes i juni 1996 hade den 90-talstidsenligt kortklippa Tommy blivit heltidsanställd och fått en ny arbetstitel.

– Jag var bandassistent och även den som hade en videokamera och gick omkring och dokumenterade grejer.

Berätta om något roligt som du filmade.

– »Psycho circus«-turnén hade premiär på Dodger Stadium i Los Angeles den 31 oktober 1998. Efteråt gjorde Kiss en så kallad »runner«, det vill säga att bandet lämnar arenan innan publiken får att slippa fastna i trafiken. Vi kom in i Hollywood och skulle

tänkte jag. Över en natt blev jag assisterande turnéledare och ansvarade för logistiken, att ta bandet från punkt A till punkt B, så han måste trots allt ändå ha haft visst förtroende för mig.

Är du inte för snäll för att vara assisterande turnéledare?

– Jo, kanske.

Många som arbetar som någon sorts turnéledare är arroganta jävlar.

– Du har rätt, själva naturen i det där jobbet är att man liksom »måste« vara en skitstöv. Man är under all denna press med allt som måste skötas ordentligt när det gäller hotell, researrangemang och så vidare. Man handskas med folk på hotell och måste gå hårt fram så att de är mer på alerten. Även om man får något av en kukhuvudsattityd måste man se till att folk i princip blir rädda. »Oj, det är säkrast att vi gör det här rätt«, du vet. Om något inte görs på rätt sätt vänder sig bandet mot en och börjar jävlas med en, vilket jag kan lova inte är någon trevlig upplevelse.

till Hawaii med några polare. Vi satt på en restaurang och servicen var ganska långsam. Jag blev liksom »fuck!«, gick överstyr och överreagerade mot servitören. Det är inte coolt att bete sig så. »Börja inte bli den personen«, sa jag till mig själv. Men om man hamnar i den typen av miljö börjar man bli den typen av person och jag ville inte vara så. Men jag lyckades komma tillbaka från det, för det varade inte för evigt. Har du förresten hört historien om hur Ace klippte till mig? Inte din version.

– Ace tog upp det i sin bok och skrev att han »clocked Tommy«, vilket inte är en rättvisande beskrivning. Detta hände efter en konsert på avskedsturnén när allt hade börjat bli väldigt spant. Kiss loge är som en helgedom. Ingen får komma in där, utan den är väldigt privat och endast för bandet, vår manager Doc McGhee och de som jobbar åt bandet, främst de som tar hand om scenutstyrlarna. Vi hade som regel att man inte fick ta dit sin livskamrat, flickvän eller fru. Kiss har alltid gåstrum dit de kan gå,

•Första gången jag såg Kiss var 1975. Jag var 15 år och bliskade det men jag minns att jag satt där och tänkte 'ärligt talat, detta låter inte sååå värt bra', säger Tommy Thayer och skrattar.





Tommy Thayer med »The Beast«, som han kallar sin Bentley Continental GT Coupé. Bilen är av 2017 års modell och har en maxhastighet på 333 kilometer i timmen.

men i logen där bandet tar på sig sminket är tillträde strängt förbjudet. De hade redan städut logen och några i bandet var i gäst-rummet och åt middag, så ingen var egentligen där inne i logen när Ace började leda sin flickvän ditåt. »Ace, du kan inte ta in henne dit, du kan reglerna«, sa jag. Han vände sig om och viftade bort mig. Det var som sagt riktigt spant i luften på den turnén och jag blev jävligt förbannad. Jag muttrade något i stil med »din jävla skitstövle« eller »du är ett jävla rövhål«. Jag bara muttrade det ur mungipan och menade ingenting med det. Ace har ändå inte mycket till hörsel... Jag vände mig om i korridoren och började gå åt andra hållet, men helt plötsligt hörde jag något och boom! Någonting träffade ena sidan på huvudet och skakade om mig. »Vad i helvete var det?!« tänkte jag. Jag vände mig om och där stod Ace. Han hade fan klippt till mig och gett mig en snyting, men det var ett ganska löst slag.

Slag Ace dig med knytnäven eller?

– Jag tror att han klippte till med knytnäven, men det var ganska löst. Jag åkte inte ner i golvet, men det var tillräckligt för att jag skulle vackla till lite. »Vad i helvete håller du på med?!« Sedan fick bandet och Doc höra om det och de blev helt jävla ursinniga. »Vi kan inte tolerera sådan skit!« Även om jag muttrade något börjar man inte slå någon.

Jag vet inte varför, men han blev väl generad för att hans flickvän hörde mig kalla honom skitstövle, haha! Det här var droppen som fick bägaren att rinna över. Det och en massa andra saker. »Hela återföreningen håller på att skita sig«, du vet. Vilken jävla idiot! Det är lustigt för senare den natten hoppade vi alla in i en minibuss som skulle ta oss till flygplatsen, för vi skulle flyga därifrån. Ace hoppade in och sa: »Hej Tommy, jag är verkligen ledsen.« Han började ursäktas sig men jag ville inte ens titta på honom. Man gör helt enkelt inte sådan skit, för det är ens familj och det är totalt oacceptabelt. Efter det tog jag hand om alla de andras skit, men de följande par månaderna ville jag inte ens prata med Ace. Doc ville bara döda honom. Från och med då började det bara gå utför, för det var på den där avskedsturnén... eller vad det där nu var för någonting, haha! Efter vad du precis har berättat låter det kanske konstigt att jag sitter och tänker på att du sa att Kiss har en gemensam loge. Jag är förvånad över att ett band på Kiss nivå har det, för nuförtiden känns det som att var och varannan sångare i band som spelar på halvstora ställen ska ha en egen loge.

– Det är intressant, men med Kiss är det lite annorlunda för de har alltid gjort på det sättet. De har alltid varit tillsammans i ett och samma rum där de har satt på sig

sminket. På den gamla tiden var det inte meningen att man skulle se dem utan smink och jag tror att det är därför som det har blivit på det sättet. Men du har rätt, det är nog ganska ovanligt, för de flesta i band på den här nivån har numera sitt eget krypin. Men jag tror att det är något bra, för ju mer av den typen av bandgemenskap man har desto bättre. Om jag är i en egen loge, i ett eget flygplan, i en egen bil och allt det där får hela grupptillhörigheten sig en törn.

Jag gjorde en artikel om Nikki Sixx och var backstage på Mötley Crüe:s sista konserter i Las Vegas och Los Angeles. De hade alla olika loger långt bort från varandra och jag fick inte ens befinna mig 20 meter bort från någon av de andra medlemmarnas loger. Det var helt absurt.

– Och precis där har du anledningen till varför Mötley Crüe inte fortsätter. Om man avskärmar sig från de andra och inte pratar med varandra går det inte längre. Personligheter och sådant blir så jobbigt att hantera att det inte längre är värt det. Det fina med Kiss är att vi faktiskt tycker om att umgås med varandra. Jag vet att det inte är originalgrejen, det är inte de fyra, men nu fungerar det åtminstone. Vi sitter verkligen i samma omklädningsrum och sätter på oss smink och när vi har lediga kvällar på turné samlas vi och går ut och äter

middag tillsammans. Då blir livet lite bättre. Om man gör det på det andra sättet leder stressen till att det bokstavligen blir omöjligt att fortsätta. Med detta sagt har Paul nu sin egen loge, men fram till för inte så länge sedan var vi alla alltid i samma rum innan en spelning.

När Glenn Tiptons Parkinsons symptom tvingade Judas Priest att ersätta honom på turné valde de sin producent Andy Sneap som gitarrist.

– Är inte han svensk?

Engelsman. Många fortsätta att ropa efter KK Downing, men de tycks inte förstå att Judas Priest dels ville ha någon som stod dem nära, dels någon som snabbt kunde

– Jag tänker inte berätta exakt vad den kostade men det var mer än 200 000 dollar. Det är en väldigt kraftfull bil med nästan 600 hästkrafter som kan köra »ganska» fort. **Följer du Sammy Hagar's »I can't drive 55»-motto?**

– Japp, jag tillhör den klubben, hahah! Men jag är ändå förståndig. Jag älskar bilar och tycker att de är sexiga. Det tillhör bilden också. Jag antar att det är rock'n'roll. Man måste ha coola kläder och häftiga bilar.

Som turnerande musiker i ett band som Kiss, får du ägna dig åt riskfyllda aktiviteter på din fritid?

– Jag måste vara försiktig. Om jag bryter armen eller benet är jag körd och bandet är

gett mig mer tid och frihet. Jag bodde i en liten lägenhet i Hollywood och kunde spara pengar. När återföreningsturnén startade 1996 och jag blev heltidsanställd fick jag plötsligt bra lön. Det låter kanske inte som mycket i dag, men då kändes 1 500 dollar i veckan som väldigt mycket pengar. Efter ett tag höjdes lönen till kanske 2 000 dollar i veckan. Jag var aldrig hemma så jag gjorde mig av med min lägenhet och hade inga utgifter. Då kunde jag verkligen börja lägga undan pengar.

Hur mycket lyckades du spara ihop?

– Efter runt 200 konserter hade jag nog lyckades få ihop 75 000–80 000 dollar på mitt sparkonto. I november 1997 tog jag sedan ut

»De följande par månaderna ville jag inte ens prata med Ace. Doc McGhee ville bara döda honom«

rycka in och som de kunde lita på. Precis så tänker jag kring din situation när det blev just du som 2002 ersatte Ace Frehley.

– Exakt.

Kiss ringade inte Bruce Kulick.

– Nej.

Det verkade vettigare att välja dig i stället.

– Ja, det gjorde det. Det var den mest bekväma lösningen. När det stod klart att de hade problem med Ace igen fanns jag till hands. Jag hade deras förtroende och hade gjort nästan allt annat inom Kiss organisation, vilket till sist ledde fram till det här. De testade inga gitarrister utan det var bara »Tommy, vi vill att du ska göra det här». Jag är långt ifrån en perfekt människa, men de visste jag att skulle fixa det. Man vill inte leva sitt liv i stress och ångest. Oroa sig för huruvida en snubbe ska dyka upp till repetitioner eller om han ens ska dyka upp när det är konsert. Efter ett tag måste man fatta ett beslut: »Det går inte längre.» Det är förvånande att han gjorde så här och inte värdesatte detta mer. Det är egentligen helt galet. Det är en annan sak med Judas Priest, för Glenn har problem med hälsan. Men hur kan man sumpas en sådan här möjlighet? Det här är ju gåsen som värper guldäggen. Det är för fan Kiss, liksom!

Under George W Bushs tid i Vita huset på 00-talet fick presidentens nya bepansrade limousin smeknamnet »The Beast». Som nörd insnöd på amerikansk presidenthistoria kallar Tommy Thayer givetvis också sin bil »The Beast». Denna Bentley Continental GT Coupé av årsmodell 2017 är dock inte skottsäker utan »just a bad ass rock'n'roll car», som han uttrycker det. Tommy kör ut den blänkande, W12-mullrande bilen ur trippelgaraget och parkerar den på garageinfarten.

kört. Jag brukade åka skidor men när vänner i dag frågar om jag vill hänga med till skidbacken måste jag svara: »Ledsen, men det kan jag inte.» Risker är alldeles för stor för att det ska vara värt det.

Du föredrar alltså att i stället köra i 160 kilometer i timmen på motorvägen...

– Eeh, ja... Men det är en kontrollerad, väldigt säker... Eeh, alltså folk brukar berätta för mig hur rädda de är för att flyga och säger alltid: »Vet du hur mycket farligare det är att köra på motorvägen i din bil?» Även om man är försiktig finns det en massa andra idioter ute på vägarna som kan köra rakt in i en. Sådant inträffar... Alltså, jag har inget bra svar att komma med.

Tar du verkligen »The Beast» när du ska åka och handla? Har du ingen vanlig bil?

– Nix, men du har helt rätt. Det finns inget rimligt skäl att köra en sådan här bil till matbutiken eller golfbanan. Tidigare har jag haft suvar och jag tror att jag ska skaffa en igen. Inte någon superdyr, utan bara en som jag kan ha till vardags.

Apropå vardag, hur såg ditt liv utanför Kiss organisation ut när du började jobba heltid för bandet? För du hade väl ett liv utanför Kiss?

– Tja, åtminstone till viss del, hahah! Jag har alltid varit en ganska oberoende människa. När det gäller kvinnor måste jag inte vara tillsammans med någon. Somliga är medberoende och måste ha någon annan att göra saker med, annars kan de inte fungera. Jag har alltid varit överdrivet mycket på motsatt sätt. Ibland faktiskt lite för oberoende. Jag gifte mig inte förrän väldigt sent och skilde mig 2015, vilket berodde på ålderskillnaden och mitt musicerande. Om vi går tillbaka till när jag började jobba för Kiss hade jag några flickvänner, men jag var alltid oberoende och gjorde min grej, vilket har

60 000 dollar och använde som insats när jag köpte mitt allra första hus i Agoura Hills, inte så långt härifrån. Efterhand höjdes min lön för att sedan skjuta i höjden när jag kom med i Kiss 2002.

Det finns ett klassiskt ögonblick i »Some kind of monster» där Metallica berättar för Rob Trujillo att han är deras nya basist och så får han en välkomstpresents på en miljon dollar. Har du varit med om ett sådant ögonblick?

– Nä, de var inte så generösa, hahah! Jag såg nyligen om den filmen och kunde inte



Två Tommy Thayer är bättre än en Tommy Thayer. En Martin Carlsson är en Martin Carlsson för mycket. Mobilbilden är tagen av Linda Åkerberg.



När en paparazzi frågade vilken kroppodel han skulle försäkra för en miljon dollar svarade Tommy «mitt hår».

tro mina öron när de sa så. Jag har inte varit med om ett sådant ögonblick som Robert och fått en miljon dollar på ett bräde, men när jag fick veta att jag skulle få gå med i bandet och hörde vad jag skulle tjäna blev jag väldigt uppspelt för det var en enorm höjning. Hur mycket jag tjänar i Kiss kan jag dock inte avslöja.

För då måste du väl sedan döda mig?

– Japp, då måste jag döda dig, haha! Jag tyckte att «Some kind of monster» var väldigt intressant med all den där terapin, men när jag ser en sådan film blir jag samtidigt lite obekvämt. «Jösses, jag vet inte om jag vill se allt det här.»

I en berömd scen i «Some kind of monster» grälar James Hetfield och Lars Ulrich i studion. Kirk Hammett sitter tyst bred-

atmosfär av att driva dem isär. I skolan var jag likadan och kom bra överens med alla. Jag var polare med de populära idrottskillarna, men var även polare med de som precis som jag spelade i skolans marschorkester och inte ansågs vara populära. Jag har en förmåga att smälta in väl bland alla möjliga sorts människor.

Är det därför som du är med i Kiss?

– Ja, det är helt och hållet tack vare min personlighet. Jag skulle till och med vilja påstå att det inte finns några tvivel om att det är min personlighet som gör att det här bandet fungerar. För vi har två väldigt starka personligheter med stora egon, vilket man som stor rockstjärna måste ha. Jag har också ett ego, men min personlighet är mer passiv och jag har förmågan att medla. Själv-

upp igen. Samma sak med Vinnie Vincent. Jag har träffat honom några gånger. Han är en trevlig kille och en bra gitarrist. Jag var med Vinnie och Gene när de skrev en del av låtarna till «Revenge» och gjorde demos och sedan var jag med dem i studion. Vinnie har en besynnerlig personlighet och ett visst slags ego som leder till att det efter en viss tid helt enkelt inte längre fungerar. Hur bra låtar han än kan skriva och hur bra han än kan lira saknar betydelse.

Om man vantrivs i någons sällskap spelar inga pengar i världen någon roll.

– Exakt, och det är något som man inser ju äldre man blir, att en stor del av allt detta handlar om att vara kompatibla med varandra. Och man måste ha riktigt stort tålamod för saker händer, ens ego blir sårat och man blir förbannad. «Ingen pratade med mig om det» eller «det där fick inte jag veta». Tar man illa vid sig måste man säga till sig själv: «Ta det lugnt, kompis. Se till helheten, att ni får detta att fungera, i stället för att gå in på småaktigheter.» Men det förekommer så klart småaktigt skit också. Det ser vi ibland, så olika som de är. Det är nästan som att deras livsfilosofi är helt olika på så många sätt. Trots det har de aldrig haft ett «dra åt helvete, det är över nu!»-gräll. Kanske Mick Jagger och Keith Richards eller Steven Tyler och Joe Perry har haft det, men när det kommer till kritan är Gene och Paul sådana som alltid har hållit ihop.

Innan jag åkte hit pratade jag med någon som sa så här om dig: «Tommy har egentligen ingen intressant personlighet.»

– Haha!

Här sitter jag och lyssnar och pratar med dig – och det är inte sant.

– Det är inte sant.

Jag tror att den uppfattningen dels har att göra med hur du är...

– Mer lågmäld.

Dels med din plats mellan Gene och Paul. Du kan inte säga vad som helst och du kan

»Jag skulle påstå att det inte finns några tvivel om att min personlighet gör så att Kiss fungerar«

vid, slår sig över pannan och säger till sist uppgivet: «Come on, guys. We've got better things to do.» Är du den killen i Kiss?

– Jag kan vara och jag har varit den killen, ja. Inte för att säga att jag alltid har listat ut allt så perfekt heller. Jag har mina egna svårigheter som jag tacklar. Alla vi människor försöker hela tiden lista ut saker, lösa våra problem och så vidare. Men ja, av fem barn var jag näst sist i syskonskaran så jag var nästan i mitten och kände mig därför alltid som något av en medlare. Någon som förde samman människor snarare än skapade en

klart var Ace, Peter, Gene och Paul yngre på 70-talet, men efter några år tillsammans började allt rasa samman och det hade med egon att göra. Deras personligheter var inte längre kompatibla så de kunde omöjligen fortsätta tillsammans. Från 20-årsåldern och framåt har de alla utvecklats... Eeh, Gene har liksom alltid varit Gene, men han har ändå utvecklats på sitt sätt. Snabbspola fram till i dag. Det är som en gammal flickvän från gymnasiet. Det vore inte vettigt att bli ihop med henne igen. När de gjorde återförenings-turnén dök samma personlighetsproblem

inte vara lika friskspråkig som Gene. Det skulle inte fungera, för du skulle inte ha något jobb kvar.

– Hehe, du har helt rätt. På sätt och vis avskyr jag när folk skriver sådant här på nätet: «Du vet, den här killen Tommy, han verkar inte ha mycket till personlighet. Ace har all personlighet och Tommy verkar bara vara tråkig!» Du beskrev det perfekt, för sanningen är att jag faktiskt även har en roll att spela. Jag har visst mycket att prata om, vid vissa givna tillfällen som det här. Men jag sitter inte och babblar som Gene, det

skulle bara inte fungera. De skulle inte gilla det utan skulle känna sig obehägrä. Ibland brukar jag på skämt säga att det bara finns en viss mängd luft i rummet. Man måste veta sin plats. Att inte göra det har varit till nackdel för praktiskt taget alla andra som har varit med i Kiss, med undantag av Bruce Kulick som också visste sin plats. Jag är ändå trygg i att jag faktiskt är sologitarrist i Kiss och har varit det längre än någon annan. Det är ingen stor grej för mig och jag behöver varken förklara eller försvara mig, men när jag ser all den där skiten på nätet kan jag ibland tänka på att jag faktiskt är sologitarrist i Kiss. Jag har en strålande inkomst, de tar verkligen väl hand om mig och jag känner mig otroligt, otroligt lyckligt lottad.

Det är nu hela 30 år sedan Tommy Thayer först bidrog kreativt till Kiss. Han var med och skrev två låtar till »Hot in the shade« (1989) och en låt till »Carnival of souls« (1997) samt spelade spökgitar på alla låtar utom tre på »Psycho circus« (1998). På sitt första album som officiell gitarrist i Kiss, 2009 års »Sonic boom«, stod han som medkompositör på tre låtar, varav refrängstarka »When lightning strikes« innebar hans studiodebut som lead-sångare i Kiss.

När det 2012 var dags för »Monsters«, sannolikt detta Kiss sista album, blommade han så ut i full prakt. Paul Stanley fick låtskrivarecredits för tio låtar, Tommy Thayer för nio, Gene Simmons för sex och Eric Singer för en. Sologitarristen fick dessutom med sin första helt egenskrivna Kiss-låt, »Outta this world«, som låt som en direkt uppföljare till »When lightning strikes«: 70-talistisk Simmons/Frehley-riffhårdrock med en 80-talsminnande, Thayer-sjungen refräng.

Om man slår ihop Kiss två senaste album är det bara Paul som har skrivit fler låtar än du. Gene hamnar efter dig. Tycker du att du får tillräckligt erkännande för din roll som låtskrivare i Kiss?

– Egentligen inte, men mitt ego är inte beroende av det. Vissa killar skulle efter ett tag drivas till vansinne av det. »Jag vill bara berätta! Folk måste få veta vad som pågår, vad jag gjorde«, allt sådant där. Det definierar inte mitt liv eller mig som människa, så om jag inte får stå i rampljuset är det faktiskt helt okej. Självklart tycker jag om att få uppmärksamhet. Det gör väl alla människor, särskilt om man är en offentlig person och är med i ett band. Men jag tänker inte göra en stor affär av det, för det finns som sagt en känslig dynamik som måste fungera.

Är du någon som Paul och Gene plockar in när de har idéer eller kommer du med egna idéer som de jobbar på?

– Paul brukar bara säga »kom över så försöker vi skriva något«. Eller så har han ett

riff och så börjar vi skapa en låt tillsammans. Jag tycker att det arbetssättet är att vara trogen Kiss. Jag tycker inte att det är en lika bra idé att jag kommer in och säger: »Okej, här är ett Tommy-riff. Låt oss skriva en låt.« Jag börjar hellre med en Paul Stanley-idé och bygger sedan vidare på den, för i mina ögon kommer det att bli mer obestridligt Kiss då. Sedan finns det några undantag, som »Outta this world« och »When lightning strikes«.

När vi strax efter tio i morse anlände till Tommys hus strömmades en spellista med klassiska låtar från Tom Petty And The Heartbreakers i hela det luftiga hemmet. Eftersom båda Tommy och jag är inbitna »High 'n' dry«-fantaster har han nu i stället satt på Def Leppards andra album på sin

bärbara dator i kontoret på andra våningen där vi nu befinner oss. När Steve Clarks riviga gitarr sparkar i gång »Mirror mirror (look into my eyes)« spritter det i kroppen på Tommy som kraftfullt sjunger med i versens »Tell me if it's me?«. Det är så högljutt att jag till och med ber honom att sänka volymen så att intervju snacket ska vara hörbart på inspelningen.

När Linda Åkerberg ska fortsätta att plåta undrar jag om det inte är bäst att flytta på hans MacBook så att ingen kan se hans skärmaktivitet.

– Äh, det spelar ingen roll. Det är bara kul om Joe Elliott ser att jag spelar Def Leppard, säger Tommy och skrattar. Det skulle han nog få en kick av. Def Leppard var med oss på



En del av Tommy Thayer kontor. Här förvarar han sin stora samling av musikbiografier och historieböcker.

turné för några år sedan och jag gillar verkligen Joe och grabbarna.

På kontoret och överallt annars i hemmet finns det saker som påminner om staden Portland och staten Oregon, som han som 22-åring lämnade för att söka lyckan i Hollywood. Under de 36 år som har gått sedan dess har Tommy bibehållit och på senare år till och med stärkt sina band till Oregon. Även om man har flyttat därifrån är man för alltid en *Portland* och Tommy Thayer tillhör de mest kända.

– Portland är inte som Los Angeles, så där uppe är jag en större fisk i en mindre damm och folk vet vem jag är.

Har du ditt hjärta här eller i Oregon?

– Bra fråga. Jag tror att det är både och. Jag har faktiskt bott i Los Angeles-trakten i mer än halva livet och det är egentligen här jag hör hemma. Det är här jag bor och det här är mitt ställe. Jag menar, Oregon är givetvis platsen där jag växte upp och jag har familj och vänner där samt olika kopplingar dit. Som organisationer som jag jobbar med, de filantropiska grejerna, men jag kommer aldrig att flytta tillbaka upp dit.

Du har utträtt mycket välgörenhetsarbete för barn. Är det på något sätt en kompensering för att du inte har egna barn?

– Nja, det har varit en del barnvälgörenhetsgrejer, men jag vet inte om det beror på att jag inte har egna barn. Om det nu gjorde det skulle jag säga det till dig, men jag vet helt enkelt inte. Men om man verkligen gräver djupare i det finns det kanske ett samband. Den mesta välgörenhet jag ägnar mig åt handlar inte om barn, även om jag bland annat har bidragit till St Jude Children's Research Hospital i Los Angeles. Jag satte även ihop ett kändisband för att samla in pengar till Lifeline Education Charter School. Jag drog ihop mina vänner Nikki Sixx, Eric Singer, Robby Krieger från Doors och Chicagos tidigare medlemmar Danny Seraphine och Jason Scheff. Vi fick in mer än 150 000 dollar, som gick till skolan i Compton som är i stort behov av pengar. Sedan är jag med och sponsrar idrottsprogrammet på Pacific University i Portland, men det är universitetsungar så de är inte barn. En annan lite lustig sak är att jag sedan 2004 sitter med i styrelsen för Pacific University.

Du spårade alltså ur under sista året i high school och har inte vidareutbildat dig men sitter ändå i en universitetsstyrelse?

– Ja, haha! Jag kunde knappt tro det när de frågade mig. »Vänta lite, varför vill de ha med mig i styrelsen? Jag gick ju inte ens på college.« Men ju mer jag funderade, desto



2012 var Tommy Thayer med och samlade in 350 000 dollar till bygget av Oregons nya militärmuseum. 2014 var Kiss med på den tredje välgörenhetsgalan som drog in mer än en miljon dollar. Museet har ännu inte byggts.



Linda Åkerberg blir plåstad när hon plåtar Tommy Thayer.

vettigare kändes det. De tänkte utanför ramarna och såg att jag kunde tillföra ett antal saker till ekvationen. Då bestämde jag mig för att kasta mig hejdlöst in i det.

Vad gör du rent konkret?

– Jag deltar i styrelsemöten. Styrelsen röstas och beslutar om allt från budgetar och personalstyrkan till läroplanen.

Är du med på styrelsemötena via Skype när du är på turné med Kiss?

– Haha, det händer faktiskt ibland! Mötena äger rum en gång varje kvartal så jag

försöker verkligen flyga upp dit så ofta det går. En gång om året träffas vi dessutom på en retreat under några dagar. Den här erfarenheten har gjort att jag har träffat många underbara människor med olika bakgrund.

Har styrelsen sett Kiss live?

– När Kiss skulle spela i den stora arenan Rose Garden i Portland 2009 bjöd jag in allihop. Jag svär till Gud, jag själv hade någonstans mellan 300 och 400 gäster! Före konserten tog vi bilder tillsammans och det var så otroligt många människor backstage. Jag märkte att Gene och Paul blev riktigt sura för de stod där med minner som sa: »Vad fan försiggår här?!« »Ledsen, killar...« I dag garvar jag åt det men då var de inte glada.

Det börjar bli dags att avrunda vårt besök i Lake Sherwood. För att komma till framsidan där vår hyrbil står går vi genom trippelgaraget. Tommy passar på att visa upp sitt kanske coolaste vrål: en Kiss-skoter.

– Alla i bandet har en skoter. Det händer att jag åker på den men, du vet, det känns aningen komiskt att åka runt på en Kiss-skoter.

Sedan går vi ut till garageinfarten och han ställer sig framför sin Bentley Continental GT Coupé för att posera för lite bilder innan vi ska sticka. Det tar verkligen emot att lämna denna kaliforniska idyll, men snäll som han är kommer Tommy med några tröstande ord.

– Huset bredvid är till salu så om du slår till blir vi grannar, haha!

Vi tackar för besöket och tar farväl, i hopp om att ses i Sverige. Det finns dock 13 000 anledningar för oss att återse Tommy innan solen ens har hunnit måla himlen röd. Så många kronor kostar nämligen det kameraobjektiv som Linda har råkat lämna kvar på muren som gränsar till grannhuset. Tack och lov får Tommy syn på objektivet när han ska köra in »The Beast« i garaget och ringer för att hejda oss.

Nästa gång vi ses är på Sweden Rock Festival, i Kiss strängt bevakade logeområde snett bakom den Festival Stage som de ska inta ungefär fem timmar senare. En motionscykel är slarvigt ställd utanför en av alla de byggbaracker som har försetts med olika Kiss-skyltar. Tommy föreslår att vi slår oss ner i en mörk barack som heter California.

Bara några dagar tidigare har jag blivit klar med den första delen av hemma hos-reportaget, den som publicerades i förra numret. Jag har med mig en pdf-utskrift av de färdig-layoutade sidorna som Tommy nyfiket kastar sig över.

»Det händer att jag åker på den men det känns aningen komiskt att åka runt på en Kiss-skoter«

I början av 90-talet spelade Gene Simmons och Tommy Thayer in låten «Waiting for the morning light» tillsammans med Bob Dylan. Den släpptes på Genes soloalbum «Asshole» 2004.



Under arbetet med artikeln har jag blivit alltmer uppslukad av Tommy Thayers liv och karriär. Jag har googlat mig vansinnig efter information. Jag har bland annat lärt mig att hans storebror Jim i mars bytte jobb och nu arbetar som fastighetsmäklare i Portland-förorten Lake Oswego. Och jag vet inte hur många gånger jag har dagdrömt om hur det skulle vara att bo i det där knallgula huset vid floden Willamette som Jim Thayer har försökt hitta en köpare till de senaste månaderna. Jag har kort sagt proppat huvudet fullt med så mycket onödig Thayer-information att jag knappt vet vad jag ska göra med den.

Men jag har också läst mycket intressant om Tommys pappa James, som dog förra året vid 96 års ålder. På sajter med militärt fokus har jag sugit i mig detaljerade berättelser om James Thayer, som efter den japanska attacken mot Pearl Harbor i december 1941 inom kort hoppade av universitetsstudierna för att gå med i armén.

Tommy lyser upp när jag vill tala om hans pappa, vars insatser under andra världskriget bland annat förärade honom Silver Star, den tredje högsta militära utmärkelse som delas ut för tapperhet i strid. Självt växte Tommy upp utan att riktigt förstå vad pappan hade varit med om.

– Många män som stred i andra världskriget, de som tillhörde »den främsta generationen», ville inte prata om det. Krigets upplevelser fick dem att känna sorg och gav dem skuldskänslor.

Adolf Hitler begick självmord den 30 april 1945 men Tysklands kapitulation dröjde till den 8 maj. Som plutonchef ledde James Thayer däremellan jakten på SS-soldater och en vapendepå som nazisterna sades ha byggt upp i nordvästra Österrike inför en sista stor motoffensiv. Någon depå fann han



Tommy och pappa James Thayer 2013. Oregons nya militärmuseum skulle uppkallas efter James Thayer men före sin död 2018 begärde han att namnet skulle ändras så att det representerar Oregons alla militärer.

4 000 lik som låg utspridda överallt, offer för en sinnessjuk människosyn. Och långt många fler vandrande lik, i den mån dessa utmärklade överlevande nu ens kunde gå.

Han och hans manns avväpnade SS-vakterna och befriade Gunkirchen, som arbets- och koncentrationslägret hette. Sedan agerade de på humanitär instinkt och såg till att de svältande fick all den mat och alla de snacks som de hade med sig. Då inträffade nästa tragedi. Mitt framför dem föll människa efter människa efter människa till marken och dog. Ingen av amerikanerna visste vad ett koncentrationsläger var eller hur sådan extremsvält påver-

som är James Thayer? »Pappa svarade ja och mannen sa: »Mitt namn är Wolfe Finkelman. Jag var 14 år gammal när du räddade oss från koncentrationslägret. Om du hade kommit 24 timmar senare hade jag redan varit död. Du räddade mitt liv!« Detta möte kom som en chock för min pappa och fick honom att inse att vad de hade gjort under kriget inte bara handlade om att döda människor utan faktiskt också om att rädda människors liv. De räddade 15 000 ungerska judar den dagen. Detta gjorde att han slutligen kunde öppna sig och prata om sina upplevelser.

Gene Simmons mamma Flóra Klein satt i koncentrationsläger i Österrike och din pappa befriade ett koncentrationsläger i Österrike. Kan de ha stött på varandra där?

– Wow! Det är helt otroligt att du råkar ställa den frågan precis nu. Någonsting hände nämligen när vi var i Wien förra veckan. Någon som har gjort efterforskningar om Genes mamma gav honom en hel bok full med information som de har grävt fram om henne och de koncentrationsläger som hon och hennes familj satt i. Genes mamma pratade inte öppet om sin tid där, utan det var något som hon undvek så många omständigheter är okända. Vi vet med säkerhet att Genes mamma satt i koncentrationslägret Mauthausen. Min pappa var med och befriade Gunkirchen, som var ett av Mauthausens satellitläger dit de skickade överpopulationen. Genes mamma och hennes familj var judar och kom från Ungern. Alla de som min pappa räddade från Gunkirchen var judar från Ungern. Kanske hjälpte min pappa Genes mamma att överleva? Vi kommer att få mer information om detta, men redan nu känns det kusligt nära.

Har du och Gene pratat om det här?

– Ja, jag har sagt att jag vill ta del av all den här informationen så att jag verkligen kan gå på djupet med det och han har sagt

»Hjälpte min pappa Genes mamma att överleva? Vi kommer att få mer information om detta«

dock aldrig. Under sina tre år på Europas slagfält hade min experten James Thayer sett det mesta, men han hade ingen aning om vad som väntade honom den där dagen den 4 maj 1945. De allierades underrättelsetjänst visste heller ingenting och hade därför inte kunna förbereda Thayers enhet på vad som väntade dem på andra sidan skogen.

Hemligheten.

Helvetesskylten.

Arbeit macht frei.

Ett koncentrationsläger.

Stanken som mötte James Thayer, blott 22 år gammal, var obeskrivlig. Synen som mötte honom än mer fasansfull. Mellan 3 000 och

kar en människa. Att ge fast föda till någon som är så utsulten kan helt enkelt leda till att de kvävs till döds.

Tro fan att James Thayer var traumatiserad efter kriget. Han hade otroligt svårt att förlika sig med att folk kallade honom en Stor Krigshjälte. I närmare 50 år gick han omkring och kände sig illa till mods. Då inträffade en av dessa livsomvälvande händelser som känns som tagna ur en film.

– 1992 bjöd US Holocaust Council med pappa på en rundresa till koncentrationslägret i Österrike, berättar Tommy. När han anlände till flygplatsen i Wien kom en man fram till honom och frågade: »Är det du

att han absolut vill gå igenom detta med mig. Härmed sa han: »Hur bisarrt och ironiskt är inte det här? Det känns som mer än bara en tillfällighet.«

Gene tog med dig in i Kiss värld och jag antar att folk ser det som att du står i skuld till honom, men på sätt och vis skulle det faktiskt kunna vara tvärtom.

– Det skulle kunna vara tvärtom, ja. Kanske är det något som bara var menat att ske. Hela situationen med hans mamma och min pappa är väldigt, väldigt intressant. De träffades faktiskt aldrig – vad vi vet. Jag önskade alltid att de skulle träffas men förra året gick båda två bort. Men oavsett vilket

Efter att 2015 ha skilt sig från sin 22 år yngre fru konstaterar singelkillen Tommy Thayer, 58 år: «Det viktigaste är att jag hittar någon som är kompatibel, troligen inte någon som är alltför ung.»



står jag i skuld till Gene och Paul för de har gett mig en otrolig möjlighet i min karriär. Kiss är ute på en sorts avskedsturné. Hur ser framtiden ut för dig? Är det dags för Tommy Thayers soloalbum?

– Det tror jag inte, säger han och skrattar som om det vore en helt orimlig fråga. Men jag älskar att vara kreativ och i fjol skrev jag åtta låtar tillsammans med Jason Scheff, som var sångare i Chicago. Texterna skrevs av Randy Goodrum (låtskrivare som gjort hits sedan 70-talet). För ungefär ett halvår sedan gick vi in i studion och spelade in allt. Med oss hade vi Steve Ferrone, kanske mest känd som Tom Petty And The Heartbreakers trummis de sista dryga 20 åren fram till Tom Pettys död. Bill Champlin, som också var med i Chicago, spelade lite keyboards och la körsång. Det är coola, starka låtar i västkust-pop/rock-stil och inspelningen håller albumkvalitet, men vad vi ska göra med detta har jag ingen aning om. Vi gjorde det mest för att ha kul tillsammans och gå igenom hela låtskrivar- och inspelningsprocessen, något som jag inte har gjort på länge.

Black 'N Blue återförenades och lever vidare utan dig, men du har gjort enstaka liveframträdande med dem genom åren. Kommer du att göra mer med dem i framtiden?

– Vi frågade faktiskt precis Black 'N Blue om de ville spela på nästa Kiss Kruise i höst, men det gick inte för en av killarna hade en semesterresa inbokad precis då. Senast vi gjorde något tillsammans var i juni förra året uppe i Portland. Trummisen Pete Holmes fru Annette har kämpat mot cancer i några år så vi gjorde en välgörenhetskonsert för att hjälpa henne och Pete, som förresten är trummis i Ratt nu. Det var rätt kul och jag kan absolut tänka mig att göra liknande inhopp i framtiden. Killarna i Black 'N Blue



Gene Simmons, Tommy Thayer och Paul Stanley på årets Sweden Rock Festival. Var det sista gången?

Jag säger att det antagligen är möjligt, men det beror på vad det innebär och vart allt tar vägen.

Eftersom detta har kommit upp i så många intervjuer utgår jag från att ni åtminstone måste ha haft ett samtal om det?

– Du menar med de andra i Kiss?

Ja.

– Inte specifikt, nej. Jag är helt ärlig. Jag tror att det nästan är något som inte ens behöver diskuteras. Jag har varit involverad med dessa killar i 30 år så varför skulle det förändras bara så där? Du borde snacka med Gene och Paul också. Kanske är det så att det skulle vara jävligt märkligt att göra en sådan grej utan dem, men mitt intryck är att de definitivt är öppna för vad det nu skulle kunna bli

än Freddie Mercury göra det? Jag är säker på att det finns vissa som inte är helt med på det, men det finns en massa människor som går dit för att digga.

Gene och Paul är äldre än dig.

– Faktiskt ganska mycket äldre. Gene är mer än tio år äldre, påpekar 58-åringen.

Anta att de dör före dig. Ser du dig som den som är vad Jimmy Page nu är för Led Zeppelin – talesman och förvaltare av arkiven? Lemmy anförtror till exempel allt till sin manager och inte till sin son, så skulle det bli Pauls eller Genes barn eller du som får den rollen?

– Vem vet vad som händer med allt det där? Jag kan inte förutse exakt vad som kommer att hända, men troligen ... Jag skulle inte

»Jag tror inte att jag någonsin har blivit kallad det. Mr Kiss, haha!«

är fantastiska människor och vi kommer jättebra överens, men om vi snackar om att bli seriös med Black 'N Blue igen måste jag säga att det tillhör mitt förflutna.

Den dagen Kiss är över, vad ska du då göra? Du måste ha funderat på det.

– Definiera vad du menar med att Kiss är över.

Okej, ser du dig själv som en del av nästa version av Kiss utan Gene och Paul om

för någonting. Jag tror inte att någon specifikt vet vad det är, hur det skulle fungera eller hur det skulle ske. Det finns antagligen en del spekulationer i allas hjärnor kring det, men vi i bandet är definitivt öppna för det. Kanske inte Eric Singer då, jag vet inte. Men tanken på någon sorts övergång eller transformation eller att bara fortsätta vidare i vilken skepnad det nu må vara är vi öppna för. Folk säger: »Hur kan man ha ett Kiss utan Gene eller

utesluta att det blir jag som håller koll på saker som rör det fortlevande arvet efter Kiss, när det gäller framtida projekt. Jag har en massa erfarenhet av arkiven och känner till allt som finns där – bilder, filmer, videor – så jag skulle förmodligen iklä mig den rollen rätt väl.

På sätt och vis skulle man faktiskt kunna kalla dig Mr Kiss, för du har gjort så mycket bakom kulisserna och spelar nu i bandet.